

๒๕๒๑

ประกาศ ชลสรานนท์

ระหว่างเขียนรับจ้างเขียนแบบก่อสร้าง รับจ้างวาดภาพประกอบ เขียนเรื่องสั้น และเขียนบท เป็นผู้ก่อตั้ง และแต่งเพลงให้กับวง "เจดีย์ง"

บรรณาธิการและผู้ก่อตั้งนิตยสาร *โป๊ซาลใหญ่*

ผลงานบทประพันธ์ บทโทรทัศน์ และกำกับการแสดง "เทวดาคงสวรรค์"

ผู้อำนวยการผลิต บทประพันธ์ บทโทรทัศน์ และเพลงประกอบละคร "พ่อ"

และ "ผู้หญิงที่อยากกอดตลอดชีวิต"

ผู้อำนวยการผลิตรายการ "แฟนพันธุ์แท้"

ผลงานหนังสือ *คุยกับประกาศ*, *มะเฟืองรอม่าน*, *เรือกกล้วยมัดคั่นกล้วย*, *หลังตู้เย็น*,

เหมือนแม่ครึ่งหนึ่งก็หัวใจ, *ขอชื่อสุวิสามีสชาติ*, *สุวิเสมอ*, *เพลงเขียนคน คนศรีเขียนโลก*,

ห้องครูวิไลติกใหม่ชั้นสอง ฯลฯ

ปัจจุบัน ผู้ก่อตั้งและกรรมการบริหาร บริษัทเวิร์คพอยท์ เอ็นเทอร์เทนเมนท์ จำกัด (มหาชน),

บริษัทเวิร์คพอยท์ ทัปลิขิ่ง จำกัด และบริษัทบ้านอิฐอุทัย จำกัด

อภินิหารพระดิน

1.

คืนนั้น ฟ้าแรงเสียดจนเหมือนกับว่าโลกจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ไปพร้อมกับเสียงฟ้าร้อง แต่ถึงฟ้าจะแรงอย่างนั้น ฝนกลับตก เปาะเปาะ เดี่ยวตกเดี่ยวหยุด ไม่สมกับที่ชาวบ้านเฝ้าคอยฝนแรกของฤดู

ชาวบ้านร้านช่องปิดบ้านกันแต่หัวค่ำ ไม่มีใครออกมาเดินเล่นผ่านข้างนอกสักเท่าไร คำที่เสียงฟ้าร้องมันดังเสียดจนหูแทบแตก หน้าซำยังมาพร้อมลำแสงหยักๆ บนท้องฟ้าที่ผ่าไปทางโน้นที่ทางนี้ที่อย่างน่าเสียวได้

เห็นก็แต่เจ้าแก้วซีเมาเป็นประจำบางคนเดียว ที่ยังหนีบขวดเหล้าขาวไว้ได้รักรักรัดเดินตุบตุบเปมาตามเส้นทางหลักของหมู่บ้านอย่างไม่อินังขังขอบ

ฝนตกลงมาอีกท่าหนึ่ง ขณะที่เจ้าแก้วหยุดยืนอยู่ตรงหัวโค้งดงกระถิน

มันมองเข้าไปที่เพิงพระที่อยู่ตรงหัวโค้ง

ไม่มีใครรู้ว่าหลวงพ่อดินถูกนิมนต์มาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร เจ้าแก้วเองเกิดมาแต่ช้อนแต่อก มันก็เห็นแล้วว่ามีพระพุทธรูปที่ปั้นด้วยดินเหนียวๆ องค์นี้ตั้งอยู่ตรงหัวโค้ง แล้วมันก็จำได้ว่า พอมันมาเป็นเด็กวัดเดินตามหลวงพ่อได้สักพัก ชาวบ้านก็ช่วยกันเปลี่ยนเพิงหลังคาแฝกให้เป็นเพิงหลังคากระเบื้องอย่างที่เห็นๆ อยู่

กระดางรูปที่อยู่ข้างหน้าหลวงพ่อดินมีก้านรูปปีกอยู่ไม่ถึงสิบก้าน หน้าซำยังถูกวางไว้เคียงกระเท่เร่ แสดงให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจของผู้คนในหมู่บ้านนี้สัก

“หลวงพ่อกำลังทำอะไรหรือ” เจ้าแก้วเดินเข้ามามองใกล้ๆ องค์พระ “จุ่มก็เบี้ยว ดาวสองข้างก็ไม่เท่ากัน”

เจ้าแก้ววางขวดเหล้าไว้ข้างแจกันปั้นๆ ที่มีดอกไม้แห้งๆ ปิดอยู่ พอวางเสร็จตัวเจ้าแก้วเองก็เซเฉียงไปทางซ้ายทีหนึ่งด้วยความเมา แต่มันก็คิดว่าเขาชอบโต๊ะเก่าๆ ที่อยู่ข้างหน้าไว้ทัน จากนั้นมันก็นั่งอยู่เกาะขอบโต๊ะเดินเข้าไปหากกระดางรูปเพื่อจะจับให้ตั้งตรงตามเดิม

“ซีเห่อย่างนี้ใครเขาจะนับถือ” เจ้าแก้วบ่นถึงพระพุทธรูปดินอีกครั้ง

และไม่ทันที่เจ้าแก้วจะพูดอะไรต่อ แสงแปลบก็สว่างโรยขึ้นแถวๆ ดงกระถิน ตามด้วยเสียงตุบตุบดังลั่นแทบแก้วหุระเบิด

ฟ้าผ่าลงกลางดงกระถินข้างๆ เพิงพระนี่เอง

เจ้าแก้วค่อยๆ คลายมือที่ปิดหูทั้งสองข้างออก พลางหันไปทางที่มาของแสงจ้าและเสียงลั่น ดันกระถินต้นใหญ่ที่สุดในดงกำลัง

ติดไฟอยู่

ขึ้นมาตัวกลั่นหายมาเป็นปลิดทิ้ง

ไฟค่อยๆ ลามจากกิ่งเล็กๆ จนลุกลามไปทั้งต้น และไม่ทันที่เจ้าแก้วจะคิดอ่านอะไรออก กิ่งใหญ่ที่ติดไฟอยู่ก็หักหล่นใส่หลังคาของเพิงพระ แล้วก็กลิ้งหลุนๆ เหมือนคบไฟหล่นลงมาที่พื้นข้างเสาไม้

ฝนที่เดี๋ยวตกเดี๋ยวหยุดก็ดันมาหยุดเอาเสียเฉยๆ เจ้าแก้วยืนตัวแข็งมองดูไฟที่ค่อยๆ ลามลุกขึ้นจากโคนเสาติดไปถึงยอดเสาและก็เริ่มลามติดคานไม้

“ชิบหายแล้วสิ” ขึ้นมาประจําหน้าบ้านศาลาว่างทันทีทันใด มันมองหากระป่องหรืออะไรสักอย่างแถวๆ นั้นเพื่อจะได้เอาไปตักน้ำที่บ่อน้ำหลังเพิงพระ

ไม่มีอะไรเลย นอกจากเสื่อเก่าๆ ผืนหนึ่งที่ปูไว้ให้ผู้คนกราบพระ

ไฟลามเร็วจนติดจากคานไปยังซื่อและกัจฉันทัน โครงหลังคากระเบื้องสามสี่แผ่นเริ่มร่วงลงมา

“กระป่องสักใบก็ไม่มี ทำไมมันชวยอย่างนี้” ลีนคำสบถ ฟ้าก็สว่างจ้าพร้อมกับเสียงลั่นครืนใหญ่อีกครั้ง เจ้าแก้วก็ลงหมอบกับพื้น จะว่ากลัวฟ้าก็กลัว จะว่ากลัวไฟไหม้เพิงพระก็กลัว

“แล้วคนมันไปไหนกันหมดไว้มี้” หางเสียงฟ้าร้องยังลั่นครืนตามมาอีกระลอก เสาทั้งสี่ต้นติดไฟหมดแล้ว กระเบื้องหลังคาร่วงลงมาอีกสิบกว่าแผ่น เจ้าแก้วเริ่มมีกลิ่น เสาต้นแรกที่ไฟติดลั่นเปรี๊ยะเกิดสะเก็ดไฟขึ้นมา กระเด็นไปติดโต๊ะไม้ที่วางอยู่หน้าองค์พระ

“กระถางรูป!” ขึ้นมาของเราฉลาดไม่ใช่เล่น เจ้าแก้วหันไปเห็นกระถางรูปที่วางเคียงกระถางเร่อยู่ มันยกกระถางคว่ำปากลงเพื่อให้อินที่ใช้อยู่รูปไหลออกมาจนหมด แล้วเจ้าแก้วก็อุ้มกระถางวิ่งไปที่บ่อน้ำ

ทันที

แม้จะได้น้ำมาไม่มาก แต่ด้วยระยะทางที่ไม่ไกลนักของบ่อน้ำทำให้เจ้าแก้ววิ่งตักน้ำมาสาดโต๊ะไม้ที่กำลังติดไฟอยู่ดับลงไปได้

หลังคาติดไฟหมดแล้ว เจ้าแก้วยังไม่สิ้นหวัง มันยังคงอุ้มกระถางรูปใส่น้ำวิ่งไปมาระหว่างบ่อน้ำกับเพิงพระ

น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ หลังคาเพิงพระสว่างโร่ด้วยเปลวเพลิงแป้ไม้ที่ซ้อนไว้รับกระเบื้องท่อนหนึ่งตกลงที่ข้างๆ องค์พระ ไฟลุกลิงที่ฐานพระอย่างรวดเร็วดังกับว่าองค์พระเป็นเชื้อเพลิงเสียอย่างนั้น

“เฮ้ย” เจ้าแก้วร้องลั่น พลันวิ่งไปที่องค์พระเพื่อจะหยิบท่อนไม้ นั้นออก

ทันทีที่มีมือของเจ้าแก้วสัมผัสท่อนไม้ มันต้องชกมือกลับแทบไม่ทัน เพราะท่อนไม้นั้นถูกเผาจนร้อนไม่แพ้ถ่านแดงๆ เลย เจ้าแก้ววิ่งกลับไปตักน้ำพร้อมด้วยกระถางรูปอีกครั้ง

มันวิ่งไปมาสี่ห้ารอบเพื่อเร่งสาदनํ้าเข้าที่องค์พระจนไฟที่องค์พระดับลง

แต่โครงหลังคาที่กำลังลุกไหม้ดี กำลังโค่นลงมา

เสาต้นแรกที่ติดไฟหนักลงก่อน โครงหลังคาทั้งหมดที่ติดไฟอยู่จึงพังพาบไปด้านเสาต้นที่โค่น เสาอีกสามต้นถูกแรงดึงจึงพังตามลงมาไปยังทิศทางเดียวกับเสาต้นแรก เจ้าแก้วกระโดดหลบไปอีกทางหนึ่ง โชคดีที่หลังคาไม่พังทับองค์พระ

ขึ้นมาคนเก่งของเรานั่งหอบมองดูเพิงพระที่พังพาบติดไฟไหม้จนค่อยๆ กลายเป็นขี้เถ้า นี่ถ้าหลวงพ่อดินตันเกิดติดไฟขึ้นมาอีกที มันก็คงไม่มีเรื่องมีแรงวิ่งไปตักน้ำดับไฟได้อีก

มันคิดได้แค่นั้นแล้วมันก็วูบหลับไป ไม่รู้จะด้วยความเหนื่อยหรือความเมา

...

แสงเช้านั้นแยงตาเจ้าแก้วตั้งนานแล้ว แต่เจ้าแก้วมารู้สึกตัวตื่นก็ตอนที่เสียงผู้คนเริ่มดังขึ้น

มันชันตัวขึ้นนั่ง พอสายตาปรับภาพที่มัวๆ จนชัดได้ มันก็หันไปทางเตียงพระทันที

ชาวบ้านเกือบร้อยคนยืนมุงดูองค์พระอยู่ ผู้ใหญ่บ้านกับผู้ช่วยอีกสี่ห้าคนกำลังยกโครงหลังคาที่ดำเป็นถ่านเหวี่ยงไปทางดงกระดิ่งเสียงวิจารณ์ดังอื้ออึงอยู่ไม่ขาดสาย เจ้าแก้วลุกขึ้นเดินฝ่าระมัวให้ถนัดแล้วก็เดินเข้าไปสมทบ

“มันเป็นไปได้อย่างไร ใหม่แต่เพิ่งพระ”

“ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ใหม่หมดทั้งเพิ่ง แต่องค์พระไม่สะอึกสะเทือนเลย”

“เจ้าประจักษ์ หลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้ ต้องคุ้มครองหมู่บ้านเราได้ดีแน่”

“หลวงพ่อกงช่วยเป่าลมไฟให้ใหม่แต่เพิ่ง ไม่ลามไปถึงหมู่บ้านเรา”

“สาร...เป็นบุญของหมู่บ้านเราเหลือเกิน”

“ดูสิ...องค์หลวงพ่อก็ไม่มีแม้แต่รอยไหม้สักนิด”

เจ้าแก้วเริ่มทำหน้าเหลอเหลา มันพยายามแหวกตัวเข้าไปตรงกลางเพื่อจะบอกความจริงแก่คนอื่น ๆ

“ฉันเอง...เฮอ...คือเมื่อคืนนี้” วิจารณ์พูดจริงเอ่ยปากขึ้น

ผู้ใหญ่บ้านหันมาทางเจ้าแก้ว “ไอ้แก้ว กลิ่นเหล้าคสู้งอย่างนี้แกออกไปไกลๆ ก่อนได้ไหม คนเราจะทำความสะอาดกัน”

เจ้าแก้วพูดต่อ “คือเมื่อคืนนี้ ฉันผ่านมาทางนี้พอดี...” ไม่ทันจะพูดจบตี เจ้าไม่ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านก็ผลักอกเจ้าแก้วให้ออกจากวงสนทนาไป

“ออกไปก่อนไอ้แก้ว ถ้าอยากจะช่วยงาน ไปล้างนูล้างตาก่อนไป เมื่อตัวมอมแมมดูไม่ได้เลย” เจ้าแก้วถูกผลักกระเด็นจนล้มลงสภาพของเจ้าแก้วทำให้ชาวบ้านสี่ห้าคนหัวเราะขัน

“เดี๋ยวฉันจะไปนิมนต์ท่านเจ้าอาวาสมาดู” ผู้ใหญ่บ้านประกาศ “หมู่บ้านเรามีพระศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้ เราม่าจะสร้างศาลาใหม่ให้ท่าน”

“หรือไม่ก็จะลองเสนอท่านให้มาสร้างโบสถ์ไว้ที่นี่เสียเลย ไม่รู้ว่าท่านเจ้าอาวาสจะว่าอย่างไร”

ได้ยินประโยคนี้เข้า ชาวบ้านต่างก็ส่งเสียงทำนองว่าเห็นด้วยกันอื้ออึงไปหมด

2.

ถ้านับเอาคร่าวๆ ก็เกือบเดือนแล้ว ที่เจ้าแก้วต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไม่ให้ชาวบ้านเห็น ยิ่งมันพูดมากเท่าไรว่าตัวมันเองคือคนที่ดับไฟที่เพิ่งพระ มันก็ยิ่งถูกเดียดจันท์จากชาวบ้านมากขึ้น

สี่ห้าวันมานี้ ไม่ว่าจะเจ้าแก้วจะโผล่หน้าไปที่ไหน ก็มักจะมีคำตำหนอกจากผู้เฒ่าผู้แก่ของหมู่บ้านตะโกนใส่มันอยู่ตลอด บ้างก็ว่ามันเป็นคนด่วงความเจริญของส่วนรวม ที่เบาๆ หน้อยก็ว่ามันเป็นคนโกหกพกลม อย่าไปฟังอะไรมัน ส่วนที่หนักหน้อยก็เปรียบเปรยมันให้เป็นเดียดถึยบ้าง เป็นมารของศาสนาบ้าง และถ้ามีกลุ่มเด็กๆ อยู่แถวนั้น เจ้าแก้วก็จะถูกก้อนหินก้อนดินขว้างใส่ ราวกับว่ามันเป็นสัตว์ประหลาด

ที่น่ารังเกียจตัวหนึ่ง

หน้าเช้าชาชายที่มันถูกเจ้าไม้ลูกน้องผู้ใหญ่เอาสันจอบตีเข้าจนเป็นแผลเหวอะหวะเมื่ออาทิตย์ก่อนตอนที่ผู้ใหญ่เรียกประชุมชาวบ้านที่ลานวัด ทำให้เวลาเดินเจ้าแก้วต้องเดินลากขาข้างหนึ่งด้วยความปวด น้ำเหลืองจากแผลที่ไหลเป็นทางลงมาทำให้เจ้าแก้วยิ่งดูน่าทุเรศทุรังมากขึ้น

ถึงตอนนี้ ไม่ว่ามันจะมันโหยเหล้าแค่ไหน มันก็คงขอใครเขากินไม่ได้แล้ว ตาที่ดูขวางๆ ของมันก็จะยิ่งดูน่ากลัว ไร้ที่เคยไปรับจ้างเขาตายหน้าหน้าอัฐเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่มีใครเขายอมจ้าง นี่ถ้าไม่ได้ข้าวที่เด็กวัดกินเหลือในแต่ละเพล เจ้าแก้วมันก็คงจะอดตาย

มันเป็นเวลาเกือบเดือนที่ทรมาณที่สุดแล้วสำหรับเจ้าแก้ว

แต่สำหรับองค์พระดิน ใครจะเชื่อว่ามันจะเป็นหนึ่งเดือนที่อัศจรรย์ที่สุด

เสียงร่ำลือในอภินิหารของหลวงพ่อดิน นอกจากจะรู้กันทั่วทั้งบางแล้ว บางใกล้ๆ ที่อยู่ติดกันอีกสี่ห้าบางก็เริ่มได้ยินและก่หลังไหลกันมาสักการะองค์หลวงพ่อดิน

เพิงชั่วคราวถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อให้คนที่มาไหว้หลวงพ่อดินมีร่มเงา รอบๆ เพิงนั้นร้านขายของตั้งเรียงรายเต็มไปหมด ทั้งร้านของกินและร้านขายดอกไม้ธูปเทียน ทั้งที่ทางวัดจัดมาขายและชาวบ้านเอามาขายเอง

รถสองแถวสองสามคันเริ่มจัดคิววิ่งรับ-ส่งผู้คนไปยังปากทางหมู่บ้าน ความเป็นอยู่ของผู้คนในหมู่บ้านดีขึ้นทันตาเห็น ตู้บริจาคที่ทางวัดนำมาตั้งไว้ เต็มเร็วกว่าที่คิด

มีคนได้ยินผู้ใหญ่บ้านคุยกับครูใหญ่ว่า ถ้าคนยังเข้ามาสักการะ

หลวงพ่อดินมากมายอย่างนี้ทุกวัน ไม่เพียงแต่เงินสร้างศาลาหอรกที่จะได้ครบ เฉลอรๆ อาจจะได้อาคารเรียนที่ครูใหญ่อยากได้อีกหลังหนึ่งด้วยซ้ำ

เจ้าไม้กับเจ้าม้วนลูกน้องคนสนิทของผู้ใหญ่ได้รับมอบหมายให้ผลัดเวรกันเฝ้าเพิงพระ คอยกันไม่ให้ชาวบ้านเข้าไปปิดทองที่องค์พระ ด้วยเกรงว่าองค์พระที่สร้างมาจากดินจะได้รับความเสียหาย แต่ถึงจะกันขนาดนั้น ชาวบ้านที่มาไหว้ก็ยังไม่ละศรัทธา เพราะแม้แต่ฐานพระที่ทำด้วยปูนก็เหลืองอร่ามไปด้วยทองคำเปลวที่ชาวบ้านแหวกเจ้าไม้เจ้าม้วนเข้าไปปิดทอง

และยามใดที่เจ้าไม้หรือเจ้าม้วนเฉลอ ก็จะมีแผ่นทองปิดเลยจากฐานขึ้นไปปิดที่พระบาทขององค์พระ

อันที่จริงดูไปแล้วคงจะเป็นงานที่น่าระอาไม่น้อยสำหรับคนที่เคยเป็นนักเลงอย่างเจ้าไม้และเจ้าม้วน เพราะต้องคอยปากเปียกปากแฉะพร่ำบ่นยกมือยกไม้กันไม่ให้ชาวบ้านกล้าเดินเข้าไปปิดทอง แต่สองสามวันมานี้เจ้าสมุนสองคนของผู้ใหญ่ดูจะเข้มขึ้นขึ้นมาหน่อย เพราะมีคนจ้างนางรำมารำกับบนให้ดูบ้างแล้ว

มันเป็นเดือนที่อัศจรรย์ที่สุดแล้วสำหรับพระดินซีเห่ที่ไม่เคยมีใครมอง ถ้าเจ้าแก้วมันผ่านมาเห็นบ้างมันก็คงรู้สึกอย่างนั้น แต่มันไม่ได้ย่างกรายผ่านไปแถวเพิงพระเป็นอาทิตย์แล้ว

เจ้าแก้วใช้ได้บุญกุศลของหลวงตาเพิ่มเป็นที่ซ่อนตัวมาตลอดตั้งแต่เกิดเรื่อง อาศัยว่าหลวงตาเพิ่มเป็นพระแก่ๆ ที่ไม่มีใครมาขึ้นมาหาสักเท่าไร และยังเป็นกุฎที่อยู่ติดกับป่าช้าอย่างนี้ ผู้คนจะไม่ค่อยพลุกพล่านนัก มันนอนแอบอยู่ข้างหีบฮ้อยเก่าๆ ที่ชาวบ้านเอามาทิ้งไว้ได้กุฎ เขาจิวรเก่าๆ ที่หลวงตาไม่ใช้แล้วมาต่างหมอน

บายนี้มันก็ยังคงนอนอยู่อย่างนั้น หลังจากที่ได้ชั่วคราวบรรดา
ของหลวงตาไปเรียบร้อยแล้ว

แต่วันนี้ผิดจากทุกวันที่มันไม่ได้หลับ วันนี้มันนอนลืมตาจ้องพื้น
กฎขึ้นบนอยู่

เสียงคุยกันที่ดังลงมาทำให้มันหลับไม่ลง เสียงแรกนั้นมันจำได้
แน่นอนว่าเป็นเสียงของหลวงตา แต่อีกเสียงหนึ่งมันรู้สึกคุ้นเหลือเกิน

อาจเป็นเพราะเหล่าที่ไม่ได้ตกถึงห้องมาเป็นอาทิตย์แล้ว ทำให้
เจ้าแก้วเริ่มคิดได้บ้าง หลายคืนที่มันนอนไม่หลับอยู่ตรงนี้ มันหวนคิด
ทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา

เสียงหลวงตาคุยกับใครสักคนบนกฎตอนนี้ก็เรื่องเดียวกันนั้นนั่น
แหละ

“เสียงพ้อมีหว่า” เจ้าแก้วลุกขึ้นนั่งทันที ชาติที่เป็นแผลเปลือยไป
กระแทกเข้ากับหีบอ้อยเข้า มันเอามือจับแผลที่เอาใบชะพลูปิดไว้เบาๆ
“อูย...”

“พ้อมกลับมาตั้งแต่เมื่อไร” เจ้าแก้วยิ้มออก

พ้อมของเจ้าแก้วชื่อก้าน แต่เดิมพ้อมก้านก็อยู่ที่บางนี้ ตั้งแต่แม่
เจ้าแก้วตาย พ้อมก้านของเจ้าแก้วก็ขึ้นๆ ล่องๆ ไปรับจ้างเป็นช่างไม้แถว
อยุธยา ตัวเจ้าแก้วเองก็มัวแต่หยิบหย่งทำงานเล็กๆ น้อยๆ หาเงินกิน
เหล้าหัวราน้ำไปวันๆ มันไม่ได้เจอหน้าพ้อมมาสองสามปีแล้ว

“หรือว่าพ้อมรู้เรื่อง คงมีใครส่งข่าวให้พ้อม” เจ้าแก้วพูดกับตัวเอง
มันกระโจนออกมาจากหลืบที่นอนแล้วก็วิ่งลากขามาที่หน้ากฎ น้ำบ่อ
ใหญ่ที่จะซบซูดจิตใจของเจ้าแก้วอยู่ตรงหน้านี้แล้ว มันมีคนที่มีมันจะเล่า
ความจริงที่แสนอัศจรรย์ให้ฟังแล้ว

“พ้อม” แม้จะเสียงแหบพร่า แต่เจ้าแก้วก็ตะโกนลั่นสุดเสียง

เสียงคนบนกฎที่คุยกันเงียบไป

“พ้อม อันอยู่ข้างล่างนี่” เจ้าแก้วตะโกนไม่หยุด

ประตูกฎเปิดออก พ้อมก้านโผล่หน้าออกมามอง และทันทีที่เห็น
เจ้าแก้ว สีหน้าของพ้อมก้านก็เปลี่ยนไป

พ้อมก้านผลุนผลันออกมาที่บันได

“ไอ้เศรษฐาน”

เจ้าแก้วยืนนิ่งเหมือนถูกสะกด

“มึงไม่ใช่ลูกกู มึงรู้หรือเปล่ามึงทำอะไรลงไป” พ้อมก้านก้าวลง
บันไดลงมา พลาจคว่าไม่ใช่ที่พ้อมอยู่ข้างๆ บันไดติดมือมาด้วย

“พ้อม... พังอันก่อน”

พ้อมก้านหวดไม้ไผ่ใส่เจ้าแก้วทันที เจ้าแก้วเอามือป้องไว้

“มึงไม่ต้องพูด กูฟังคนอื่นมาเยอะแล้ว มึงมันลูกไม้รักดี กู
บอกให้มึงบวชมึงก็ไม่บวช กูรู้แล้วทำไม มึงมันเป็นผีหว่า หลวงพ้อมท่าน
ศักดิ์สิทธิ์แค่ไหนมึงยังไปลบหลู่” พ้อมก้านดำไปตีไปจนไม้ไผ่เริ่มแตก
เป็นเสี้ยนๆ เจ้าแก้วก็ได้แต่เอามือปิดป้อง

“ไอ้มารศาสนา มึงไม่ใช่ลูกกู” ไม้ไผ่ที่แตกเริ่มบาดมือบาดแขน
เจ้าแก้วจนเลือดไหล และก่อนที่เจ้าแก้วจะเจ็บมากไปกว่านี้ หลวงตา
ที่เพิ่งลงมาถึงก็คว้ามือพ้อมก้านไว้ทัน

“พ้อมเถอะโยม” หลวงตาพยายามยื้อมือพ้อมก้านไว้ แต่พ้อมก้าน
นั้นมีโทษเข้าสิงทั้งตัวเสียแล้ว “เอาไว้ได้อย่างไรหลวงตา”

“นี่ก็เสียว่าอาคมารอบิณฑบาต”

พ้อมก้านระงัดมือทันที “มึงเห็นไหมไอ้เศรษฐาน หลวงตาเขายัง
แมศคามึง มึงเสียอีกจึงจะทำลายศาสนา”

น้ำตาเจ้าแก้วนั้นอาบไปทั้งหน้าแล้ว ไอ้เจ็บปวดที่ถูกตีนั้นก็เจ็บ

อยู่ แต่หัวใจที่ถูกตีนี้สิ

ไม่มีเสียงอะไรหลุดออกมาจากปากเจ้าแก้วสักคำ มันแน่นปากแน่นแล้วก็วิ่งออกไปจากที่นั่นทันที

“ไปเลยใช้จัญไร แล้วมึงอย่ากลับมาจากหมู่บ้านนี้อีก กูไม่เอามึงไว้แน่” เสียงพ่อก้านยังตะโกนตามมา

เจ้าแก้ววิ่งลากธามาหยุดนอนอยู่ที่ข้างเมรุหลังเก่า แล้วในที่สุดท่านบที่กั้นเขื่อนมาแสนนานก็พังลง เจ้าแก้วเริ่มร้องไห้อย่างกับเด็กๆ

“หมวกบูไว้อัย ร้องทำท่าอะไร คนจะนอน” ตาโง่งสัปเหร่อที่นอนอยู่แถวนั้นส่งเสียงตำหนิขึ้นทันที ที่ยังไม่ลืมตา

เจ้าแก้วจึงเริ่มที่ขูดเหล็กขาวที่วางอยู่ข้างตัวตาโง่ง ไม่พูดพลาบทำเพลงอะไร รุ่ง มันก็ลุกขึ้นไปคว้าขูดเหล็กขึ้นเทใส่ปากอย่างคนตายอดตายอยาก แล้วก็เดินออกมา

“เขี่ย...ไฮ้เด็กนร มึงจะเอาเหล็กกูไปไหน” ตาโง่งโง่หัวขึ้นตะโกน

เจ้าแก้วมันกำลังมุ่งตรงไปยังที่เพิงพระดิน ไม่มีใครรู้ว่ามันจะไปทำอะไร น้ำตาของมันยังคงไหลมาผสมกับเลือดที่ไหลซิบๆ จากการถูกตี มันผสมกันจนดูไม่ออกว่าเป็นเลือดหรือน้ำตา

มันผสมกันจนดูไม่ออกว่ามันโกรธหรือมันเสียใจ

3.

เกือบก่อนคืนแล้วที่เจ้าแก้วมันมานอนคอยอยู่ที่ดงกระถินข้างเพิงพระ กลิ่นเต้าถ่านของตนไม้ที่ถูกฟ้าผ่าเมื่อสามสี่อาทิตย์

ก่อนยังหลงเหลือเจ้าจุกจางๆ

มันนอนคว่ำหน้า ตามองนิ่งเข้าไปยังเพิงพระ ไม่รู้จะด้วยฤทธิ์เหล็กหรือแรงเคียด ทำให้ตาของมันมีสีแดงไม่แพ้คราบเลือดที่ติดอยู่ข้างแก้ม ส่วนเจ้าไม้คนเฝ้าเพิงพระนั่งสัปหงกจะหลับมีหลังแหล่อยู่ที่เสาด้านหน้า

ความตั้งใจแต่เมื่อตอนบ่ายที่มันคว้าขูดเหล็กของสัปเหร่อโง่งเดินรีตรงมายังเพิงพระด้วยความแค้นผสมกับความน้อยเนื้อต่ำใจนั้นลดความเข้มข้นลงไปบ้างแล้ว แต่ถึงกระนั้นน้ำตาของเจ้าแก้วก็ยังคงคลอๆ อยู่

“หลวงพ่อนะหลวงพ่ อ้นไปทำอะไรให้หลวงพ่อดือดร้อน” ถ้าเสียงในใจเจ้าแก้วมันดังออกมาข้างนอกออกได้ คนทั้งบางก็คงได้ยินคำพูดนี้ “ทำไมหลวงพ่อกับอ้นอย่างนี้ หลวงพ่อกทำให้ชาวบ้านชาวช่องเขาเกลียดชังอ้นทำไม แม้แต่พ่อกของอ้นเองยังตีอ้นเลย”

เสียงในหัวใจของเจ้าแก้วนั้นแม้จะต่อว่าต่อขาน แต่ก็แฝงความตัดพ้ออยู่ในที่

“มีถ้าอ้นไม่กลัวเจ้าไม้มันด้อยดีเอา เมื่อตอนบ่ายหลวงพ่อก็คงจะถูกอ้นเขวอดไปแล้ว” เจ้าแก้วยกมือขึ้นปาดน้ำตา แล้วรุ่ง มันก็ยกมือขึ้นจับหัว เหมือนจะรู้ว่าตัวเองพูดลามปามพระพุทธรูปมากไป

“จริงๆ นะหลวงพ่ อ้นซึกจะอยากสู้เสียแล้วว่า ถ้าอ้นเผาหลวงพ่อกจริงๆ หลวงพ่อกจะมีปาฏิหาริย์มาดับไฟอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกันไหม” เจ้าแก้วยังคงคิดร้ายๆ ตามประสาคนที่เจ็บปวดทั้งตัวทั้งใจ

คิดแล้วน้ำตามันก็ไหลออกมาอีก ความสับสนทำให้หัวของเจ้าแก้วยังปวดหนัก

เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นที่เพิงพระ

“พี่ไม้อ่าอย่าเพิ่งหลับสิ” เสียงเจ้าม้วนนั่นเอง มันคงนั่งหลับอีกมุมหนึ่งที่เจ้าแก้วมองไม่เห็น “เดี๋ยวฉันจะไปที่บ้านแม่แต่มีหมอน้อย จะไปซื้อโอเลี้ยง พี่ไม้อ่าจะเอาอะไรอีกหรือเปล่า”

เจ้าไม้อ่านหน้าแล้วก็โบกมือไล่เจ้าม้วนด้วยความง่วง

พอเจ้าม้วนเดินออกจากเพิงพระไป เจ้าแก้วก็พลิกตัวนอนหงายข้างในหัวของมันตอนนี้เหมือนมีพายุลูกย่อมๆ หมุนควงอยู่ เจ้าแก้วปรือตาที่คลอไปด้วยน้ำตามองขึ้นไปบนฟ้า คืนนี้ฟ้าปิดไม่แพ้คืนเกิดเหตุคืนนั้น แสงแปลกๆ จากหลังเขาไกลๆ มุนทำให้เจ้าแก้วยั้งนึกถึงคืนนั้น

เจ้าม้วนเดินลับไต้งไปนานแล้ว กว่ามันจะกลับมาอีกก็คงไม่ต่ำกว่าชั่วโมง เจ้าแก้วมันรู้ดี อันที่จริงกะฮือแค่เดินไปเดินกลับแล้วก็ซื้อโอเลี้ยงมันคงใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที แต่แม่แต่มีหมอน้อยคนนี้นะสิ หมุ่มในบางคนไหนบ้างเล่าที่ไม่เคยขายขนมจีบให้แม่แต่มีหมอน้อยกับเจ้าม้วนจอมซุกซนคนนี้ด้วยแล้ว ต้องเรียกว่าติดแม่แต่มีหมอน้อยหนัก

เจ้าไม้อ่านเริ่มกรนแล้ว

เจ้าแก้วพลิกตัวมานอนคว่ำท่าเดิม ศาของมันยังหลับอยู่เหมือนจะพยายามไล่ความสับสนให้ออกไปจากหัวสมอง มือของมันเริ่มควานหาไม้หน้าสามที่มันเตรียมไว้ตั้งแต่พลบ ฟ้าแลบขึ้นมาอีกครั้ง

“อยากรู้แน่ๆ ว่าหลวงพ่อกจะศักดิ์สิทธิ์ขนาดไหน” เจ้าแก้วก้าไม้แน่น “คราวนี้ฉันจะตีหลวงพ่อกให้ขาดสองท่อนเลย” เจ้าแก้วพุงตัวเองลุกขึ้นนั่งของๆ

“หลวงพ่อกมีอิทธิฤทธิ์อะไร หลวงพ่อกก็งัดออกมาให้หมดก็แล้วกัน”

เจ้าแก้วพุดกับตัวเองไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินเสียงโครมใหญ่เหมือนของหนักๆ ตกลงพื้นดังลั่นมาจากเพิงพระ เจ้าแก้วจึงนั่งเข้าไปในเพิง แล้วมันก็หยุดยืนตัวแข็งด้วยไม้เชื้อสายตาตัวเอง

เจ้าไม้อ่านที่นั่งหลับกอนั้นตอนนี้ลงไปกอนอยู่กับพื้น บนอกของเจ้าไม้อ่านไม่มีเท้าของชายฉกรรจ์สองคนกำลังกระตือรือร้นอยู่

“อ้อ...มึงเป็นใครวะ” เจ้าไม้อ่านออกมาด้วยไม้ค้อนหน้า ชายร่างใหญ่ไม่ปล่อยให้เจ้าไม้อ่านตั้งตัว รีบประเคนหมัดลั่นๆ เข้าหน้าเจ้าไม้อ่านนับไม่ถ้วน เลือดสดๆ ไหลออกมาจากทั้งปากและจมูกเต็มไปหมด

ชายร่างใหญ่อีกคนหนึ่งถอยหลังออกมาสองก้าว แล้วก็เงื้อเท้าขึ้น “หลีกไป” มันบอกพรรคพวกมัน

เจ้าคนที่กำลังชกหน้าเจ้าไม้อ่านถอยออกบ้าง แล้วเจ้าคนที่เงื้อเท้าก็เตะเข้าที่หัวเจ้าไม้อ่านที่กำลังโง่งขึ้นมาอย่างเต็มแรง

เจ้าไม้อ่านตกไปมาอยู่สองทีแล้วก็แน่นิ่งไป

ทางเจ้าแก้วนั้นแม้จะไม่ได้ถูกทำร้ายอะไร แต่ตัวมันตอนนี้กลับยืนนิ่งไม่ต่างอะไรกับคนที่ถูกเตะสลบเช่นกัน

นี่มันเกิดอะไรขึ้น เจ้าสองคนนั้นมันใครกัน แล้วมันมาทำร้ายเจ้าไม้อ่านทำไม เจ้าแก้วมันถามตัวเอง มันต่างหากที่จะเป็นคนที่เข้าไปทำร้ายเจ้าไม้อ่าน

เจ้าสองคนนั้นยังมองไม่เห็นเจ้าแก้ว

“เว็วๆ สิโว้ย แกไปเอาถุงมา” เจ้าคนที่เตะเจ้าไม้อ่านสลบออกคำสั่งไปยังอีกคนหนึ่ง แล้วมันก็เดินเข้าไปหาพระดิน

“สวยตรงไหนวะของคินี่” มันล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงล้วงเอาสิ่งอันเล็กๆ ออกมา “เสียเขาจะอยากได้ไปทำไมวะ”

“ไม่รู้สิพี่ เห็นเสียเขาบอกว่างคินี่ศักดิ์สิทธิ์ คู่คุ้มครองไม่ให้ไฟ

ใหม่” เจ้าคนที่เป็ลลูกน้องกางถุงผ้าที่มันเตรียมมาออก
 “มันจะใส่ได้หรือวะ ไ้ควาย ทำไมเอาถุงมาเล็กนัก” เจ้าคนที่
 เป็ลหัวหน้าบ่น พลงเอาสิ่วค้อยๆ เลาะที่ฐานพระ “มันอาบปูนหุ้ม
 ฐานไว้มีหว่า เอ๊ย...แกไปหาไม้มาสักท่อนหนึ่ง เอามาตอกสิ่วแทนค้อน
 หน่อย ทำทางจะแข็งวะ...เร็วๆ ด้วย เดี่ยวใช้คนเฝ้าอีกคนกลับมา”
 เจ้าคนที่เป็ลลูกน้องรีบเดินออกมาจากเชิงพระตามคำสั่งลูก
 ที่ทันที
 “ท่อนนี้ผ่าจะได้” เจ้าคนที่เป็ลลูกน้องค้อยๆ จัดกิ่งไม้กิ่งหนึ่ง
 โนกขึ้นมา “อันนี้ได้ไหมพี่” มันตะโกนเข้าไปในเชิงพระ
 พี่ลั่นขึ้นมามากครั้ง คราวนี้เสียงดังจนทำให้เชิงพระสะเทือน
 ไหวๆ
 “อันไหนก็เอามาเถอะ หัดดูเองเสียบ้างสิ ไ้ควาย” ลูกพี่
 ตะโกนกลับไป มันคง่วนอยู่กับการเซะที่ฐานพระเสียจนไม่ได้เงยหน้า
 ขึ้นมอง เพราะถ้าเจ้าลูกพี่มันหันมามองเสียหน่อย มันก็คงเห็นเจ้าคน
 ลูกน้องที่มันชอบตำว่าเป็นควายนอนกองอยู่กับพื้น โดยมีเจ้าแก้วยืน
 ถือไม้หน้าสามค้ำร่างมันอยู่
 เจ้าแก้วก้มลงมองเจ้าคนลูกน้องที่นอนแน่นิ่งอยู่อีกที แผลที่หัด
 ดอกไม้ที่เจ้าแก้วฟาดเข้าเต็มแรงไม่มีเลือดออกเลย แต่ที่จมูกของมัน
 เลือดไหลออกมาปริ่มๆ ูจมูกแล้ว
 พี่ลั่นขึ้นมามากครั้ง ผ่นเม็ดเล็กๆ เริ่มไปรยลงมา เจ้าแก้วถือ
 ไม้เดินเลียงไปอีกทางหนึ่ง
 “เอ๊ย...เอ๊ย” เจ้าคนลูกพี่ซึกอะใจที่ลูกน้องเจ็บไป มันลุกขึ้น
 เดินมามองหาลูกน้อง “ให้ไปหาไม้ แล้วหายไปไหนวะ...”
 ผ่นเริ่มลงเม็ดหนักขึ้น

“เร็วๆ นะไว้ย เราต้องทำเวลา” ตัวหัวหน้าตะโกนเข้าไปใน
 ความมืด
 เจ้าแก้วเห็นว่าเจ้าคนหัวหน้ายืนเซะเงืออยู่ จึงค้อยๆ ย่องมาทาง
 ซ้างหลัง แล้วมันก็เหวียงไม้หน้าสามเข้าที่หัวของเจ้าหัวหน้าโมยพระ
 ทันที
 มันล้มกลิ้งลงไปตามแรงตี เจ้าแก้วตามเข้าไปซ้ำอีกสามสี่ที่จน
 มันนิ่งไป
 “ใช้เดรัจฉาน มึงจะขโมยหลวงพ่หรือไง” เจ้าแก้วยืนหอบด้วย
 ความเหนื่อย
 พี่ลั่นขึ้นมามากครั้ง เจ้าแก้วหันกลับไปมองที่พระดิน
 “หลวงพ่ หลวงพ่ศักดิ์สิทธิ์นี้ไม่ใช่หรือ” ความลับสนมึงกลับ
 เข้ามาในหัวของมันอีกครั้ง “หลวงพ่มีอภินิหาร ทำไมหลวงพ่ไม่
 จัดการกับไอ้พวกขโมยพระพวกนี้เสียเองเล่า” เสียงของมันแตกพว้า
 ด้วยความฮ่อนล้า
 เจ้าแก้วค้อยๆ เดินกะเผลกธาเข้าไปหาหลวงพ่ มือขวาของมัน
 ยังคงกำไม้หน้าสามที่เป็ลนเลือดของโจรขโมยพระอยู่
 “หลวงพ่แสดงอภินิหารออกมาเลยสิ” เจ้าแก้วตะโกนขึ้นพลง
 เจือไม้ขึ้นกวัดแก่ง “ฉันจะฟาดหลวงพ่ให้ขาดสองท่อนเลย หลวง
 พ่แสดงฤทธิ์ออกมาเลย” น้ำตาของมันไหลออกมาอีกจนท่วมหน้า
 “ไม่หลวงพ่ก็เสกให้ฟ้าผ่าฉันให้ตายลงตรงนี้ไปเลย”
 แสงจากฟ้าแลบสะท้อนมายังองค์พระจนดูเหมือนกับว่าหลวง
 พ่อดินจะยิ้มน้อยๆ
 เจ้าแก้วเหวียงไม้ไปมาสักพักแล้วก็ต้องหยุดยืนหอบด้วยความ
 เหนื่อย ดวงตาของมันแม้จะมีน้ำตาขวางอยู่เต็มไปหมด แต่มันก็ยังคง

มององค์พระอย่างไม่ละ

ฝนลงหนักเม็ดแล้ว

เจ้าแก้วค่อยๆ วางไม้หน้าสามลงที่ฐานพระ ไม่มีใครรู้ว่า
มันคิดอะไรอยู่ มันค่อยๆ เดินลากขาตากฝนออกไปจากเพิงพระ
อย่างไร้จุดหมาย

พรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น ชาวบ้านจะลืออะไรกันอีก

ร่างไร้สติของเจ้าไม้คนเฝ้าเพิงพระและเจ้าโจรขโมยพระ
ทั้งสองคนยังนอนนิ่งอยู่ที่พื้น ไม้หน้าสามเปื้อนเลือดก็ยังฝังอยู่ที่
ฐานพระ

4.

สามสิบปีผ่านไป

ถ้าดูเอาแค่พื้นที่ วัดพระดินอาจจะไม่ใช่วัดที่ใหญ่ที่สุดของ
อำเภอ แต่ถ้าดูจากผู้คนที่หลังไหลมานับศกการหลวงพ่อดูและดู
จากขนาดของโบสถ์ บางทีวัดพระดินอาจจะเป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดใน
จังหวัดด้วยซ้ำ

โดยเฉพาะโบสถ์ที่เพิ่งสร้างเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว ต้องนับว่าเป็น
สถาปัตยกรรมที่โดดเด่นมาก แทบจะไม่มีหนังสือท่องเที่ยวฉบับไหน
เลยที่ไม่เคยนำภาพโบสถ์ของวัดพระดินไปขึ้นปก จุดที่สวยงามที่สุด
เห็นจะเป็นหลังคาโบสถ์ที่ซ้อนกันอยู่เก้าชั้น เพราะใช้กระเบื้องแก้วสี
ทองที่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษ หากได้มองในมุมที่สะท้อนกับแสงอาทิตย์
เมื่อใด ก็จะถูกว่าเป็นโบสถ์ทองคำหลังมีมาตั้งตระหง่านอยู่

ว่ากันว่าที่มาของหลังคาเก้าชั้นนั้น คนออกแบบนำมาจากคำ

บอกเล่าของคนในหมู่บ้านที่รำลึกถึงความมหัศจรรย์ 9 ครั้งของหลวง
พ่อ

และครั้งที่เลื่องลือที่สุดเห็นจะเป็นครั้งที่หลวงพ่อดินแสดงอิทธิ
ฤทธิ์ปราบโจรขโมยพระเสียมอบราบคาบแก้วเมื่อสามสิบปีก่อน

เป็นที่รู้กันว่า หากใครอยากรู้เรื่องราวนี้อย่างละเอียด ก็ต้องให้
ไปตามลุงคนเฝ้าวัดที่ชื่อไม้ เพราะลุงไม้ นั้นนับแต่วันที่หลวงพ่อดิน
แสดงอภินิหารปราบโจรและช่วยชีวิตลุงไม้ไว้ ลุงไม้ก็ปวารณาตัวรับใช้
วัดไปตลอดชีวิต

แม้จะมีเจ้าน้ำที่เฝ้าวัดอยู่เป็นสิบๆ คนเพราะวัดพระดินเป็น
วัดสำคัญของจังหวัด คำที่มีผู้คนเดินทางมาชมและนมัสการหลวงพ่อดิน
อยู่ตลอดทั้งปี แต่ลุงไม้ก็ไม่ยอมหยุดทำงาน ทุกเช้าและทุกเย็นลุง
ไม้ก็จะออกมากวาดลานวัดแล้วก็เข้าไปดูแลความเรียบร้อยของลาน
จอดรถด้วยตัวเอง ไม่ว่าใครจะออกปากเข้าแถวแก้ปัญหานี้แล้ว ปล่อย
ให้คนหนุ่มๆ สาวๆ ทำเกิด แก่ก็ไม่ยอม

เล่ามาถึงลุงไม้หรือเจ้าไม้คนเฝ้าเมื่อครั้งอดีตไปแล้ว ท่านผู้อ่าน
ก็คงสงสัยว่า แล้วเจ้าแก้วของเราหายไปไหน ผมลืมพระเอกของเราไป
แล้วหรือ

เจ้าแก้วหายไปจากหมู่บ้านตั้งนานแล้ว หายไปเมื่อไรไม่มี
ใครรู้

หรือจะพูดว่า มันจะหายไปเมื่อไรก็คงไม่มีใครสนใจ ก็น่าจะถูก
ตองกว่า

หากจะลองไปตามคนในหมู่บ้านว่า ครั้งสุดท้ายที่เห็นเจ้าแก้วนั้น
มันเมื่อไร ก็คงต้องไปที่ป่าช้าแล้วก็ขุดหลุมปลูกสัปเหร่อเฝอเฝอที่เหลือแต่
เฝอแต่กระดูกขึ้นมาตอบ เพราะสัปเหร่อเฝอเฝอน่าจะเป็นคนสุดท้ายที่เห็น

มันคว้าววดเหล่าของแกไปกินเมื่อสามสิบปีก่อน

หรือจะมีใครคิดทำอย่างนั้นจริงๆ

หลุมของสัปเหร่อโง่อยู่เกือบท้ายสุดของป่าช้า ในช่วงนี้หากมีใครใจกล้าเข้าไปเดินเล่นแถวป่าช้า ก็อาจจะเห็นกลดหลังหนึ่งของพระอุรังคัมภ์ก้อยไถ่ๆ หลุมศพของสัปเหร่อโง่

เกือบอาทิตย์แล้วที่พระอุรังคัมภ์นี้มาปักกลดปลีกวิเวกอยู่ท่ามกลางล้มภเวสีและมีป่ามีทุ่งอย่างนี้

ไม่มีใครรู้ว่าพระรูปนี้มาจากไหน เวลาเดียวที่จะเห็นท่านได้ก็คือเวลารุ่งสว่างที่ท่านมาเดินบิณฑบาตหน้าวัด เด็กวัดปากเสียบางคนเรียกท่านว่าหลวงพี่เป้ เพราะเวลาเดินคล้ายๆ กับว่าท่านจะเดินลากขาข้างหนึ่งอยู่ตลอด

บางทีถ้าลุงไม้สังเกดโบหน้าท่านดีๆ ตอนดักบาตร ก็อาจจะนึกออกได้ว่า โบหน้าของพระอุรังคัมภ์นี้เคยคุ้นมาแต่ครั้งไหน

เดาถูกแล้วครับท่านผู้อ่าน

ถึงเวลาที่จะต้องเล่าเรื่องของเจ้าแก้วบ้างเสียแล้ว

นับแต่วันที่เจ้าแก้วเดินตากฝนออกจากเชิงพระไปในคืนฝนตก มันเดินลากขาไปอย่างนั้นโดยไม่มีจุดหมาย มันเดินตั้งแต่กลางดึกจนข้ามเข้าไปถึงคอนเียนของอีกวันหนึ่ง เดินจนข้ามตำบลข้ามอำเภอไปอีกจังหวัดหนึ่ง เดินตั้งแต่ตัวเปียกฝนจนกระทั่งแห้งแล้วก็กลายเป็นตากแดดจนตัวใหม่เกรียม

แล้วมันก็มาล้มลงจับใช้ที่ศาลาวัดแห่งหนึ่ง สองวันสองคืนเต็มที่ที่เจ้าแก้วไม่ได้ลุกเลย

เด็กวัดและพระหนุ่มๆ ในวัดนั้นต้องคอยเอาน้ำข้าวหยอดใส่ปาก เพราะไม่ว่าจะปลุกอย่างไร เจ้าหนุ่มลึกลับที่ต้องเรียกว่าหมด

สภาพความเป็นมนุษย์ก็ไม่ยอมลุกและไม่ยอมลืมตา

คงมีเพียงลมหายใจแผ่วๆ กับสายน้ำเล็กๆ ที่ไหลออกมาจากเปลือกตาที่หลับอยู่แค่นั้นที่บอกให้รู้ว่ามันยังไม่ตาย

และหลังจากหยอดน้ำข้าวอยู่สามวันเต็มๆ ในวันที่สามนี้เอง เจ้าแก้วก็ลุกขึ้นนั่ง

เจ้าแก้วอาศัยอยู่ที่วัดแห่งนั้นเกือบปี แต่เป็นเกือบปีที่ไม่มีใครเคยได้ยินเสียงของมันเลย ไม่ว่าเด็กวัดจะแห่จะเข้ามาแทนท่าใด หรือไม่ว่าเจ้าอาวาสจะถามไถ่มันอย่างไรมันก็ไม่พูด เจ้าแก้วได้กลายเป็นคนใบ้ที่น่ารำกของคนที่ในวัดไปเสียแล้ว งานใดที่มันทำได้มันจะหยิบช่วยแย่งเขาทำทันที และก็ทำด้วยความเต็มใจอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

แต่ถึงจะรู้สึกเอ็นดูมันเท่าไรก็ตาม เจ้าอาวาสก็ยังไม่รู้สึกถึงเกรงอะไรมันอยู่สักที เพราะทุกวันหลังจากพระจำวัดแล้ว เจ้าแก้วมักจะไปยืนนิ่งๆ ถือจอบอยู่ในมือ มองพระประธาน ท่านเจ้าอาวาสเข้าไปถามทีไร เจ้าแก้วก็เอาแต่ก้มลงกราบแล้วก็ผลุนผลันออกจากโบสถ์ไป

มันอาศัยอยู่ได้เกือบปีแล้วมันก็หายไปจากวัด หายไปเหมือนกับตอนที่มันหายไปจากบ้านเกิดครั้งนั้น

สี่ปีต่อมา เจ้าแก้วก็ยังคงวนเวียนอยู่กับวัดกับวาเหมือนกับว่ามีเส้นอะไรสักเส้นผูกติดมันไว้มันให้มันไม่ห่างพระ สี่ปีนี้มันประกอบอาชีพหลายอย่างสลับกันไป ทั้งค้าขายเล็กๆ น้อยๆ และรับจ้างทำงานอยู่รอบๆ วัดสี่ห้าวัดในละแวกนั้น

แล้วในปีที่ห้า นับแต่มันจากบ้านเกิดมา เจ้าแก้วก็ชอบวชเข้าสู่วรรณาสาวพัลลภ

หลังจากบวชแล้ว หลวงพี่แก้วก็ตั้งใจศึกษาพระธรรมอย่าง

เครื่องประดับ เป็นพระสงฆ์ที่งดงามไปด้วยวัตรปฏิบัติ แล้วก็ยังเป็นพระชอบที่จะออกอุทิศแสวงหาความวิเวกวังเวงตามป่าตามเขาเพื่อเรียนรู้ความจริงของชีวิตอยู่เสมอ

จากที่เรียกกันว่าหลวงพี่จนติดปาก แม้จะมีอายุมากขึ้นชาวบ้านก็ยังคงเรียกว่าหลวงพี่แก้วอยู่ ด้วยยังมีใบหน้าที่ย่อนกว่าวัยจริงอยู่มาก แต่ถึงอายุอานามจะมากขึ้น พระแก้วก็ยังออกอุทิศอยู่แทบทุกพรรษา และไม่ว่าหนทางจะกันดารหรือแสนไกลเพียงใด หลวงพี่แก้วก็มีได้เคยมีความหวาดหวั่น ยังคงเดินทางไปทำวิปัสสนาฆราวาสโลกุตระธรรมด้วยตนเองในที่ที่ห่างไกลจากวัดตัวเองอยู่เสมอ

แต่สถานที่หนึ่งที่หลวงพี่แก้วไม่ยอมแม้แต่แค่อย่างกราบผ่านเข้าไปใกล้ๆ ก็คือวัดพระดิน

ต่อให้กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีในเพศบรรพชิตจะหล่อหลอมให้หลวงพี่แก้วลึกซึ้งในแก่นธรรมมากขึ้น มองความเป็นไปของชีวิตอย่างปลงอนิจจังมากขึ้น แต่ทุกครั้งที่ออกจากวิปัสสนาฆราวาส หลวงพี่แก้วก็รู้ตัวอยู่ตลอดว่าอัตตานุภาพานของตนเองยังไม่สิ้น และทุกครั้งที่รู้สึกเช่นนั้น ภาพของพระดินก็จะลอยขึ้นมาอยู่ตรงหน้า

จึงเหมือนกับว่า ไม่ว่าจะอุทิศไปจำวัดไกลแค่ไหน พระดินก็ยังคงตามไปอยู่ในใจของหลวงพี่แก้วตลอด

...
เขานี้ลุงไม่แบกผลไม้จะมาถวายให้หลวงพี่แก้วฉันเพล เพราะไม่เห็นหลวงพี่เป่ที่เด็กๆ วัดเรียกขานออกมาบิณฑบาตในตอนเช้า “จะได้พูดคุยกันเสียที หลวงพี่มาบิณฑบาตอยู่ตั้งอาทิตย์แล้ว มาที่ไรก็นั่งสมาธิอยู่ทุกที” ลุงไม่คิดในใจ

“หลวงพี่...หลวงพี่” ลุงไม่ส่งเสียงเรียก “หลวงพี่ครับ ธรรมดา

เอาผลไม้มาถวายครับ”

ไม่มีเสียงตอบ

ลุงไม่ร้องเรียกอีกสองสามครั้ง เมื่อเห็นว่าไม่มีใครตอบแน่ ลุงไม่จึงถือวิสาสะแหวกผ้าที่ห้อยลงมาจากกลดออกดู “หลวงพี่เป็นลมเป็นแล้งไปหรือเปล่ามี” ลุงไม่บ่นประสาคนแก่ “เด็กวัดบอกว่าเห็นฉันอยู่มือเดียววันๆ หนึ่ง”

ในกลดไม่มีคนอยู่

“ไปเดินจงกรมที่ไหนเสียแล้วกระมัง” ว่าแล้วลุงก็ไม่ก็วางผลไม้ไว้นอกกลด กะไว้ว่าอีกสักชั่วโมงถ้ายังไม่ฟื้นเพลจะมาประเคนใหม่

ลุงไม่เดินกลับไปหน้าวัดเพื่อจะไปดูความเรียบร้อยของลานจอดรถ เขานี้ถึงจะยังไม่มีผู้คนเข้ามามัสการหลวงพี่อ้อ แต่หลังเที่ยงไปแล้วถ้าไม่รีบทำงาน คนเขาก็จะเริ่มเขารดมาจอดกันแล้ว

ตอนที่เดินผ่านโบสถ์หลังใหม่ที่เป็นที่ประดิษฐานของพระดิน ถ้าลุงไม่เหลือบเข้าไปมองในโบสถ์เสียหน่อย ก็จะได้เห็นพระสงฆ์รูปหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่นำองค์พระดิน

หลวงพี่แก้วของเรานั่นเอง

5.

หลวงพี่แก้วกำลังนั่งขัดสมาธิราบอยู่กลางโบสถ์แต่เพียงลำพัง

ยามนี้...แม้แต่ลมก็ไม่ได้พัดเข้ามาทวงใจดวงพี่ของเรา ควันจากรูปที่ลุงไม่มาจุบจุบพระไว้แต่เข้าจึงลอยอ้อยอิงเป็นสายเล็กๆ ขึ้นสู่เพดานโบสถ์ นกกระจอกฝูงใหญ่ที่เข้ามาทำรังอยู่บนคานหลังคาก็

ออกหากินตั้งแต่เช้ายังไม่กลับรัง

เหมือนจะปล่อยให้หลวงพี่แก้วได้เข้าพบองค์พระดินเป็นการส่วนตัว หลังจากที่หลวงพี่วิ่งหนีหลวงพ่อดินมาตลอดสามสิบปี

ถึงตอนนี้แล้วหลวงพี่แก้วจึงนั่งนิ่งจ้องมองพระดินอย่างไม่วางตา

หลวงพ่อดินที่อยู่เบื้องหน้าวันนี้ แทบจะไม่เหลือเค้าของพระดินองค์เก่าที่หลวงพี่เคยเห็นเมื่อครั้งกระโน้น ทองคำเปลวที่ชาวบ้านนำมาปิดไว้ตั้งแต่บาทจนถึงเศียรของหลวงพ่อพอกหน้าจนแทบจะมองไม่เห็นรูปร่างหน้าตาเดิมๆ ขององค์พระ

แต่ถึงอย่างนั้นหลวงพี่แก้วของเราก็ยังใจสั้น

และขอให้หลวงพี่อ้างว่าตัวเองมักคุ้นกับภาพของพระดินที่ลอยอยู่ในมโนจิตแค่นั้นก็แล้วกัน ความตื่นใจของหลวงพี่ก็ไม่อาจเปลืองได้ ด้วยความรู้สึกรู้สึกว่ามีผู้กำชะตาชีวิตของตัวเองประทับอยู่ด้านหน้า

“หลวงพ่อครับ ผมมีคำถามอยากจะถามหลวงพ่อเยอะแยะเลยครับ” หลวงพี่แก้วยังคงจ้องมองนิ่ง

ไม่รู้ว่าจะเป็นอุปาทานของหลวงพี่แก้วหรือเปล่า ที่จู่ๆ ก็มีลมพัดเข้ามาในโบสถ์วุ่นใหญ่ ครันธูปที่ลอยเป็นสายแต่แรกจึงกระเจาแตกหึ่งไป

“หลวงพ่อ...” พระแก้วหลับตาลง “หลวงพ่อกำลังจะแสดงปาฏิหาริย์อะไรอีกหรือเปล่า”

ลมยังคงพัดต่อเนื่องเข้ามากระทบตัวหลวงพี่แก้วจนจิวระบัดไหวๆ กระดิ่งใบเล็กๆ ที่แขวนไว้ที่ชายคาโบสถ์ลั่นตามแรงลมส่งเสียงเข้ามาทำลายความเงียบ

“อะไรคือปาฏิหาริย์ครับหลวงพ่อ” เสียงในอกของหลวงพี่แก้ว

ดังแข่งกับเสียงกระดิ่งที่ตั้งรัวตามแรงของลม

“ผมถามตัวเองมาตลอดว่าผมบวชเรียนเพื่ออะไร แล้วผมก็ตอบตัวเองมาตลอดว่าผมบวชเพื่ออยากพบความสงบ” ลมสงบลง เสียงกระดิ่งนอกวัดเงียบไป “แต่ถึงจะตอบตัวเองอย่างนั้น ใจผมก็ยังขุ่นทุกครั้งที่ภาพของหลวงพ่อลอยขึ้นมา”

“แม้ว่าวันที่โยมพ่อของผมสิ้น และถึงผมจะมาทันก่อนท่านหมดลมก็ตาม แต่จิตผมก็รู้สึกขุ่นอยู่ตลอดเวลาที่ผมนึกถึงปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อ”

หลวงพี่แก้วกำลังหวนนึกไปถึงตอนที่เพิ่งบวชเป็นพระใหม่ๆ แล้วได้รับข่าวโยมพ่อล้มป่วย หลวงพี่ยังจำโทษะของตัวเองครั้งนั้นที่มีต่อพระพุทธรูปดินองค์นี้ได้ ภาพของพระใหม่รูปหนึ่งออกมาเหยียดไม้ด้วยความโกรธไปรอบๆ วัดตอนกลางดึกลอยขึ้นมาชัดเจนมากในคลองจิต

จนถึงตอนนี้ แม้ว่าหลวงพี่แก้วของเราจะเป็นพระสงฆ์ที่จัดได้ว่าเป็นพระดีรูปหนึ่งที่สามารถกำหนดความรู้สึกของตัวเองให้อยู่ในสัมปชัญญะได้ตลอดก็จริง แต่เจ้าตัวมิอาจสั่งกับปะที่ออกมาอาละวาดครั้งนั้นละสิ ไม่น่าเชื่อว่ามันจะแข็งแรงอะไรขนาดนั้น หลวงพี่แก้วบำเพ็ญภาวนาข่มมันอยู่แทบทุกวัน มันก็ยังคงฝังตัวแอบอยู่ในนาจิตนาใจมาตลอด และคราวใดที่ฉานอ่อน เจ้าตัวร้ายตัวนี้ก็จะมีออกมาป่วนวิปัสสนาให้กระเจิงไปแทบทุกที

ลมข้างนอกพัดเข้ามาอีกครั้ง คราวนี้เริ่มเป็นลมที่แรงกว่าเก่า เสียงลู้งไม้ตะโกนบอกให้เด็กวัดเตรียมผ้าใบไว้ พ้าทางฝั่งคอนเริ่มมีคด้วยเมฆฝน

“หลวงพ่อครับ คนเราจะบวชจะเรียนเพื่ออะไร นอกจากความ

เสื่อมใสแล้วก็จะเห็นจะมีอีกสิ่งเดียวมันก็คือต้องการมุ่งความบริสุทธิ์แห่ง
ตน ผมรู้ตัวเองมาตลอดว่าใจของผมมันยังไม่บริสุทธิ์กับหลวงพ่อกับจริง
อยู่ละครับว่าผมสงบใจได้มากขึ้นกว่าตอนก่อนบวช แต่ผมก็ยังรู้สึก
ร้อนใจทุกครั้งที่ย้ายมาหาคำตอบเรื่องอภินิหารของหลวงพ่อกับ

เสียงกระดิ่งสั้นรัวตามแรงลม

“หลวงพ่อกับอภินิหารไม่มีจริงหรือครับ”

แสงสว่างบนฟ้าทางฝั่งตอนสว่างขึ้นแวบหนึ่ง

“หลวงพ่อกับว่าวันที่เจ้าพวกหัวขโมยจะมาขโมยหลวงพ่อกับได้หรือ
เปล่า หลวงพ่อกับไม่ได้ทำอะไรเจ้าใจพวกนั้นอย่างที่คุณเขาใจกัน
เลย หลวงพ่อกับรู้ว่าผมต่างหากที่เป็นคนทำ”

เสียงฟ้าลั่นครืนมาแต่ไกลๆ

“หลวงพ่อกับกำลังจะถามผมใช่ไหมว่า ผมกลับมาที่เพิงพระในตอนที่
นั้นทำไม ผมโกรธหลวงพ่อกับครับผมยอมรับ ผมจะมาเผาหลวงพ่อกับ...
ผมยอมรับ”

ข้างนอกวัด ลุงไม้กำลังสาละวนกับเด็กวัดเอาผ้าใบเตรียมคลุม
แผงขายดอกไม้รูปเทียนของวัด เมฆก้อนใหญ่ๆ ลอยมาคลุมท้องฟ้า
ตรงบริเวณวัดจนทั้งวัดเริ่มมืดราวกับถึงเวลาพลบ เสียงฟ้าร้องยังคง
ดังเป็นช่วงๆ ห่างๆ กัน แต่ในใจของหลวงพ่อกับแว่นนั้นฟ้าร้องฟ้าลั่นอึ้ง
คะนึ่งไปหมดแล้ว

“หรือว่ามันแหละคืออภินิหารที่หลวงพ่อกับทำ”

ฝนเริ่มลงเม็ด

“หลวงพ่อกับตั้งใจให้ผมมาหรือ หลวงพ่อกับตั้งใจให้ผมเดินผ่านมา
มองเห็นเพิงพระไฟไหม้แล้วตั้งใจให้ผมดับไฟหรือ หลวงพ่อกับมาดูแล
ง่าย ๆ อย่างนี้ไม่ได้ครับ”

ฟ้าผ่าลงมาอีกครั้ง เสียงของมันดังสนั่นราวกับว่ามันผ่าอยู่ข้างๆ
วัดนี้เอง ถ้ารูปที่ค้างอยู่บนก้านหล่นลงมาที่กระถางด้วยแรงสะท้อน
ของฟ้าร้อง

ฝนลงเม็ดหนักขึ้น

“หรือหลวงพ่อกับจะบอกว่า หลวงพ่อกับนั้นแหละเป็นคนทำให้ฟ้าผ่า
ลงมาด้วย”

“แล้วก็ทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้น ทำให้ผมโกรธหลวงพ่อกับถึงขนาด
จะขโมยมาเผาหลวงพ่อกับเพื่อจะได้เจอเจ้าพวกขโมยพวกนั้น รวมไปถึง
ทำให้ผมกลับมาถามหลวงพ่อกับวันนี้ด้วย”

ลมฝนกระโชกแรงเข้ามาในโบสถ์ แรงลมที่แรงจนดอกไม้เงิน
ดอกไม้ทองที่ปักไว้ในแจกันแกว่งกระทบกันไปมา เสียงกระดิ่งนอกวัด
ก็รัวสั้นจนฟังไม่เป็นเสียงกระดิ่งเสียแล้ว

“พูดเป็นเล่นไป ทุกอย่างคืออภินิหารของหลวงพ่อกับอย่างนั้น
หรือ”

“ตั้งแต่ผมเกิดแล้ว?”

“การเกิดของผมก็เป็นปาฏิหาริย์”

ฝนที่ตกอย่างหนักผสมเข้ากับลมที่พัดราวกับพายุ เริ่มพาเอา
ละอองฝนลาดเข้ามาทางหน้าต่างโบสถ์ เสียงลุงไม้กับเด็กวัดตะโกน
โหวกแหวกช่วยกันเก็บข้าวเก็บของที่ตั้งไว้ตามระเบียบคด

“แล้วตอนที่ผมเจ็บจากการถูกพ่อตีแล้ว ข้าข้างที่เจ็บของผมที่
เวลาเดินแล้วมันเจ็บแปลบเข้าไปถึงกระดูกนั้นด้วยหรือ หลวงพ่อกับ
กำลังจะเผาเอาความซราที่เข้ามาเยือนสิ่งซารผมอยู่ทุกวันนี้ด้วย
ใช่ไหมว่ามันก็ล้วนคือปาฏิหาริย์”

ฟ้าร้องขึ้นอีกครั้ง คราวนี้แรงสะท้อนทำเอาโต๊ะหมู่บูชาด้าน

หน้าหลวงพ่อดินสั่นจนกระทบกันดังกึกๆ แล้วฝนก็ซาเม็ดลง
“ทำไมปาฏิหาริย์มันเป็นเรื่องธรรมดาอย่างนั้นเล่า”
“ความตายของโยมพ่อก็คงเป็นปาฏิหาริย์เหมือนกัน”
เสียงฟ้าเจียบลงแล้ว เต้าของรูปแท่งสุดท้ายที่คาอยู่ที่ย่านหล่น
ลงบนโต๊ะ

“ถ้าวันนั้นผมไม่เข้าไปดับไฟหลวงพ่อ หลวงพ่อก็คงมอดไฟไป
หมด โบสถ์ใหญ่ๆ หลังนี้ก็คงไม่มี หลวงพ่อที่ปิดทองเหลืองอร่าม
อย่างตอนนี้ก็คงไม่มี”

“เพราะมันไม่มีตั้งแต่แรกแล้วหรือ”

“ปาฏิหาริย์มันมีจริงและก็ไม่จริงไปพร้อมๆ กันอย่างนั้นหรือ”

...

หลวงพี่แก้วลืมหูลืมตาขึ้น เสียงสูงไม่วังขึ้นมาบนโบสถ์เพื่อจะมาปิด
หน้าต่าง พลันที่สูงไม่มองเห็นหลวงพี่แก้ว สูงไม่ก็รีบลงนั่งยองๆ โดย
ไม่กล้าส่งเสียงรบกวนสมาธิใดๆ

จู่ๆ ลมก็สงบนิ่ง เหมือนกับว่านอกวัดมีพัดลมตั้งอยู่และถูกปิด
ไปในทันที

หลวงพี่แก้วค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น ภาพข้างหน้าของหลวงพี่
ก็ยังคงเป็นองค์พระดินที่ปิดทองเต็มไปทั่วองค์อย่างเดิม แต่หลวงพี่
แก้วกลับรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก ความจำเอนปกคลุมไปทั่วทั้ง
โบสถ์

หลวงพี่ไม่เคยรู้สึกอะไรเช่นนี้มาก่อนเลย

ความรู้สึกที่ว่าไม่รู้สึกอันใด ไม่โกรธแค้น ไม่ถวิลหา และไม่สงสัย

หลวงพี่แก้วก้มลงกราบหลวงพ่อดินสามครั้งแล้วก็ลุกขึ้น
เดินผ่านหน้าสูงไม้ไป

ฝนเริ่มลงเม็ดมาอีกครั้งพร้อมๆ กับเสียงฟ้าผ่าที่โชนสั่นแห่งไกลๆ
แถวนี้ หลวงพี่แก้วยังคงเดินมุ่งไปยังที่ปีกกลดของตน
หลวงพี่ของเราไม่รู้สึกอะไรเลยจริงๆ
ทุกอย่างที่จะเกิดต่อไปนี้ ล้วนแต่เป็นสิ่งธรรมดาและปาฏิ-
หาริย์ในคราวเดียวกัน